

[Gert Petersen.]

hvad statsministeren gjorde. Han gjorde meget ud af at fortælle os, at arbejdsløsheden jo var nedbragt i forhold til sidste år. Men den er for det første kun nedbragt til, hvad der på årsbasis svarer til 9 pct. arbejdsløse, og for det andet må man nok sige, at de optimistiske spådomme, som vi jo nu har hørt igennem det sidste par år, også denne gang hviler på et usikkert grundlag. Der er, når vi kommer frem til efteråret, ret mørke udsigter for byggeriet herhjemme, og vi må regne med en fortsat betydelig arbejdsløshed i de andre EF-lande, og det hænger igen sammen med det, som hr. Auker var inde på, at man har udviklet en filosofi rundt omkring, hvorefter det er vigtigere at bekæmpe inflationen, end det er at bekæmpe arbejdsløsheden, og hvor netop en betydelig arbejdsløshed indgår som et middel i inflationsbekæmpelsen. Det er tilfældet i Vesttyskland, som er et afgørende land i den vestlige økonomi, og det er tilfældet i USA. Det ser man ligesom bort fra, man vil ikke erkende, at de afgørende opgaver må løses herhjemme. Det hjælper ikke, at man sætter sin lid til udlandet.

Jeg skal indrømme, at regeringen utvivlsomt har gjort noget mere i sine udspil, end en borgerlig regering ville have gjort, både med hensyn til beskæftigelsesarbejder og med hensyn til en forbedring af de arbejdsløses situation. Men når jeg hører på de borgerlige politikere her i tinget, så må jeg desværre også komme til det resultat, at man fra regeringens side i vid udstrækning accepterer den borgerlige filosofi, som går ud på, at arbejdsløsheden kun kan overvindes ved, at arbejderklassen, ved, at lønmodtagerne, giver afkald, udviser løntilbageholdenhed. Baggrunden for denne filosofi er naturligvis, at lønningerne anskues som den vigtigste faktor i omkostningsudviklingen.

Må jeg lige understrege, når nu fremskridtspartiet prøver på at stille sig op som nogle, der var imod septemberforliget, hvad de jo også formelt var, og som nogle med en helt anden filosofi, at også fremskridtspartiet hylder denne filosofi. Hele deres tankegang er udtryk for, at lønningerne er den vigtigste faktor i omkostningsudviklingen. Jeg hørte hr. Johan Philipsen mene, at de, der havde en anden opfattelse, måtte være totalt ansvarløse, og hr. Johan

Philipsen talte meget om konkurrenceevnen som det helt afgørende for overvindelse af arbejdsløsheden herhjemme.

Jeg skal ikke benægte, at også konkurrenceevnen spiller en rolle, men kunne det egentlig ikke også spille en rolle, hvordan dansk industri og dansk landbrug kæmper for markedsandelene derude i den store verden? Jeg tror ikke, at dansk landbrug, som venstre vel har en vis forbindelse til, gør, hvad det kan for at sikre sig markedsandele. Jeg tror, at medlemskabet af EF i vid udstrækning er blevet til en sovepude, til en vis grad for industrien, men i udpræget grad for dansk landbrug, og at man ikke vil indstille sig på aktivt at gå ind og skaffe sig nye markedsandele, medmindre man er i stand til at falbyde varer til meget billige priser. Det er derfor, man hele tiden ender i spørgsmålet om omkostningerne og lønomkostningerne her i Danmark. Vi har adskillige eksempler på, at man fra Landbrugsrådets side er alt for tilbageholdende, når det drejer sig om at introducere danske varer på relevant måde på fremmede markeder.

Jeg synes også, det er ganske ejendommeligt, når man taler om disse sager, f. eks. at måtte konstatere, som det blev oplyst af en deputation, der var herinde i folketinget tidligere i dag, at inden for den elektroniske industri, som er en af de vigtigste eksportindustrier, er man i øjeblikket fra fagbevægelsens side nødt til at dispensere fra bestemmelser om overarbejde, fordi der er mangel på uddannede, kvalificerede folk inden for denne industri. Ja men hvorfor er der det? Det er der, fordi vi — dette tings flertal — har nedskåret mulighederne for efteruddannelse. I øjeblikket lever vi med bevillinger på kun 16,2 mill. kr. Der ligger planer klar for omfattende efteruddannelse inden for branchen med henblik på folk, der så kan arbejde i den elektroniske industri, men disse mennesker kan ikke blive efteruddannet, fordi der ikke er bevillinger til det. Men det vil man ikke tale om. Man vil kun tale om lønomkostningerne, og man vil kun tale løntilbageholdenhed. Her bygger man på en forkert filosofi.

Hvis vi sammenligner med England, så vil vi opdage — og det gør man jo så forferdelig meget ud af — at mens de danske lønstigninger i en årrække på 10 år lå 15-20 pct. over det vesteuropæiske gennemsnit —